

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Министър на регионалното развитие и благоустройството

Изх. № 11-00-344
..... 26.07.19.....

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
№ 216 КД 8/13г.
Дата 30.07.2018г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Към наш № 11-00-344/04.07.2019 г.

СТАНОВИЩЕ

от Петя Аврамова – министър на регионалното развитие и благоустройството
по конституционно дело № 8/2019 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 150, ал. 1 и чл. 149, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Конституцията на Република България президентът на Република България е сезирал Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност и за несъответствие на общопризнати норми на международното право и на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи на разпоредбите на § 3, т. 1 относно чл. 39б, ал. 1, т. 1 в частта „или обект с национално значение по смисъла на Закона за устройство на територията“ и § 4 от Закона за изменение и допълнение на Закона за държавната собственост (Обн., ДВ, бр. 44 от 2019 г.).

Считаме, че аргументите не следва да бъдат подкрепени, предвид следното:

1. Относно чл. 39б, ал. 1, т. 1 в частта „или обект с национално значение по смисъла на Закона за устройство на територията“ от ЗДС:

По отношение на изложените твърдения, че разпоредбата на чл. 39б, ал. 1, т. 1 в оспорената част не съответства на изискванията на чл. 17, ал. 5 от Конституцията чрез

тях да се задоволява държавна или общинска нужда и че „Включването на „обекти с национално значение“ като основание за принудително отчуждаване не отговаря на конституционно установеното ограничение за принудително отчуждаване само за държавни нужди.“ считаме, че същите не следва да бъдат споделени, предвид следното:

Съгласно чл. 17, ал. 5 от Конституцията принудително отчуждаване на собственост за държавни и общински нужди може да става само въз основа на закон, при условие че тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин и след предварително и равностойно обезщетение. Такъв закон е Законът за държавната собственост, в който последователно е въведен този основен конституционен принцип.

Съгласно чл. 32 от ЗДС „Имоти и части от имоти - собственост на физически или юридически лица, могат да се отчуждават принудително за задоволяване на държавни нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, след предварително и равностойно обезщетение“.

С изменението на чл. 39б от ЗДС не се създава основание за принудително отчуждаване на имоти – частна собственост, за държавни нужди. В чл. 39б от ЗДС е регламентиран институтът на предварителното изпълнение на административния акт, с който се постановява принудително отчуждаване на имоти или части от имоти – частна собственост, за държавна нужда. В този смисъл, разпоредбата на чл. 39б, ал. 1, т. 1 е приложима към обективизирана в административен акт отчуждителна процедура, и не е основание за инициране на такава.

С предложеното изменение на разпоредбата на чл. 39б, ал. 1 от ЗДС, уреждащ възможността за допускане на предварително изпълнение на административния акт, с който се постановява принудително отчуждаване на имоти или части от имоти – частна собственост, за държавна нужда, се разширява приложимостта на института на предварителното изпълнение, за да бъдат обхванати и хипотезите, свързани с изграждането на обекти с национално значение по смисъла на §5, т. 62 от допълнителните разпоредби на ЗУТ.

Национален обект по смисъла на § 1 от допълнителните разпоредби на ЗДС и обект с национално значение по смисъла на § 5, т. 62 от допълнителните разпоредби на ЗУТ действително са легално дефинирани в два различни закона, като не считаме, че с включването на понятието за национален обект в чл. 39б се създава ново “ основание за принудително отчуждаване“, тъй като съгласно чл. 34а, ал. 1 от ЗДС отчуждаването на имоти и части от имоти - частна собственост, предназначени за изграждането на

национални обекти, се извършва с решение на Министерския съвет по предложение на министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на финансите, а съгласно ал. 2 от същата разпоредба извън случаите по ал. 1 отчуждаването се извършва със заповед на областния управител по предложение на министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на финансите.

С оглед уеднаквяване на практиката по прилагане разпоредбите на Глава трета от ЗДС, както и на нормите на ЗУТ относно одобряването на инвестиционните проекти, издаването на разрешенията за строеж и влизането им в сила, са налице решения на Министерския съвет, с които конкретни обекти едновременно са обявени за национални обекти и за обекти с национално значение.

Налице е и административна практика на Министерския съвет (Решение № 35 на Министерския съвет от 2011 г., Решение № 509 на Министерския съвет от 2011 г.), съгласно която отделни обекти на техническата инфраструктура са обявени единствено за обекти с национално значение на основание § 5, т. 62 от допълнителните разпоредби на ЗУТ, като изложените мотиви от вносителите на проектите на решения на Министерския съвет, са ускоряване процедурите по съгласуване, издаване на разрешения за строеж на обектите, обезпечаване изпълнението на проектите, т. е използване на облекчените процедури по ЗУТ, свързани с реализация на обекти с такова значение.

В тези случаи, с оглед теренното обезпечаване на обектите, при необходимост, отчуждителната процедура на имотите – частна собственост, попадащи в трасето на обекта се осъществява по реда на чл. 34а, ал. 2 от ЗДС, а именно със заповед на областния управител по местонахождение на имотите, издадена въз основа на съвместна заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на финансите.

В този смисъл твърдението, че „Включването на „обекти с национално значение“ като основание за принудително отчуждаване не отговаря на конституционно установеното ограничение за принудително отчуждаване само за държавни нужди“ не би могло да споделено, тъй като основанието за принудително отчуждаване не се съдържа в хипотезата на оспорената разпоредба.

Считаме, че в предложената нова редакция на чл. 39б, ал. 1 от ЗДС (обн. ДВ, бр.44 от 04.06.2019 г.), с обхващане и на хипотезите на допускане на предварително изпълнение на административния акт за принудително отчуждаване на имоти, или

части от имоти – частна собственост, за държавни нужди, за изграждане на обекти с национално значение, няма да доведе до нарушаване на основни конституционни принципи като принципите на правовата държава, принципа на пропорционалност в намесата, респ. ограничаването на основни права, (каквото е правото на частна собственост), с оглед реализирането на публичния интерес при изграждането на значими инфраструктурни обекти.

По отношение на твърдението за несъответствие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията:

Принципът на правовата държава несъмнено детерминира и пряко засяга упражняването на публичната власт на всички държавни органи. Тъй като нормативният акт трябва да урежда основни обществени отношения във връзка с прилагането на прогласено от Конституцията основно право на гражданите, не би могло да има съмнение, че този нормативен акт трябва да бъде закон, какъвто в случая е ЗДС. Следователно в компетентността на законодателя е да създаде законовата уредба при спазване на принципа на чл. 17, ал. 5 от Основния закон, иначе тази конституционна рамка би останала една неприложима декларация.

Не считаме, че атакуваната разпоредба противоречи на 17, ал. 5 и чл. 4, ал. 1 от Основния закон, тъй като отчуждителната процедура се осъществява съгласно разпоредбата на чл. 34а от ЗДС, която разпоредба е в съответствие с конституционоустановената рамка, предвидена в чл. 17, ал. 5 от Конституцията.

Не следва да бъдат подкрепени твърденията че „поради липсата на критерии, които да очертаят същностни характеристики на понятието „обект с национално значение“, Министерският съвет разполага с неограничена дискреционна власт да обявява такива обекти. По този начин законодателят създава предпоставки при прилагането да бъде нарушена конституционната забрана за произвол, която е проявление на принципите за равенство и за правовата държава.“ предвид следните аргументи:

Процедурата по принудително отчуждаване на имоти – частна собственост, за държавни нужди е регламентирана в Глава трета. „Принудително отчуждаване на имоти - частна собственост, за държавни нужди“ в ЗДС, докато ЗУТ е общ устройствен закон, уреждащ обществените отношения, свързани с устройството на територията, инвестиционното проектиране и строителството в Република България.

Понятието за обект с национално значение е легално дефинирано в § 5, т. 62 от допълнителните разпоредби на ЗУТ. Според дефиницията "обект с национално значение" е обект, определен като такъв със закон или с акт на Министерския съвет. Посочената разпоредбата на § 5 от допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията съществува от 2010 г., не е създадена със Закона за изменение и допълнение на Закона за държавната собственост (Обн., ДВ, бр. 44 от 2019 г.). За значителния период от нейното прилагане, решенията на Министерския съвет за определяне на обекти с национално значение са приемани след проведена процедура по съгласуване с всички министерства и ведомства и при спазване изискването на излагане на подробни мотиви. В практиката не са известни случаи Министерският съвет да е приемал решения, които включително подлежат и на съдебен контрол, в несъответствие с целта на закона.

Не е налице възможност за административен „произвол“ от страна на Министерския съвет при разглеждане и приемане на решения по § 5, т. 62, предложение второ от допълнителните разпоредби на ЗУТ.

Следва да се има предвид, че обявяването на конкретен обект за обект с национално значение с решение на Министерския съвет във всички случаи е обусловено от посочването на категорични и безспорни аргументи относно националната значимост и всеобща полезност на обекта. Не е налице възможност за административен „произвол“ от страна на Министерския съвет при разглеждане и приемане на решения по § 5, т. 62, предложение второ от допълнителните разпоредби на ЗУТ.

С оглед на горното, не следва да бъдат подкрепени твърденията, че „Предвидената в чл. 39б, ал. 1, т. 1 от ЗДС неограничена дискреция на Министерския съвет да обявява „обекти с национално значение“ не отговаря и на изискванията за правна сигурност и предвидимост“, тъй като Министерския съвет не обявява обекти за такива с национално значение на основание оспорената разпоредба, която по същество урежда предварително изпълнение на вече завършила с административен акт отчуждителна процедура, а на основание предвидената законова възможност в в § 5, т. 62 от допълнителните разпоредби на ЗУТ.

Не споделяме доводите за нарушаване на принципа на правовата държава, тъй като законодателят е преценил, че обхващането на предвидените в Глава трета от ЗДС хипотези на принудително отчуждаване на собственост за държавни нужди следва да

отговарят на еднакъв ред на приложение. Считаме, че е спазен принципът на правната сигурност, като законодателят е последователен и предвидим в правното регулиране.

Именно принципът на правовата държава изисква законодателят да бъде последователен, предвидим и да не допуска създаването на противоречива правна уредба.

По отношение на изложеното, че оспорената разпоредба е в несъответствие с общопризнати норми на международното право и с Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи:

Не подкрепяме довода за нарушаване на чл. 1 от Допълнителен протокол №1 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), както и други принципи на международното право. Конституционният съд се е произнасял по отношение на чл. 1 от Допълнителен протокол №1 към КЗПЧОС, като се посочва, че макар и с различна формулировка в сравнение с чл. 17, ал. 5 от Конституцията, защитата на собствеността по чл. 1 от Допълнителен протокол №1 към КЗПЧОС, чл. 17, пар. 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз и чл. 17, пар. 2 от Всеобщата декларация за правата на човека, по съществото си е сходна.

Правото на мирно ползване на собствеността е прокламирано като принцип в чл. 1 от Допълнителен протокол №1 към КЗПЧОС, без да се третира като абсолютно. Лишаването от правото на собственост поначало е допустимо, когато е в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и общите принципи на международното право. Държавата може със закон да контролира упражняването на собствеността, ако това е в публичен интерес или е необходимо за осигуряване плащането на данъци, други постъпления или глоби.

Не подкрепяме твърденията, че „Предвидената в чл. 39б, ал. 1, т. 1 от ЗДС възможност за принудително отчуждаване за изграждане на обекти, които може да не са за държавна нужда, засяга непропорционално правото на частна собственост.“, които излизат извън систематичния прочит на ЗДС, тъй като процедурите по Глава трета от ЗДС касаят именно хипотези на принудително отчуждаване на имоти - частна собственост, за държавни нужди.

2. Относно твърденията за несъответствие на чл. 42а, ал. 3 от ЗДС с чл. 6, ал. 2 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията:

Не подкрепяме твърдението, че „Съобразно чл. 4, ал. 1 от Конституцията принципното положение е, че изключение следва да се въвежда само тогава, когато

общата уредба не удовлетворява потребността от въвеждане на диференциран подход при регулирането на конкретна група обществени отношения при наличието на сериозни и основателни причини за това.“ предвид следното:

Считаме, че с регламентирания механизъм в чл. 42а, ал. 3, чрез който собствениците на земеделските земи биха продължили обработването им съобразно предназначението им е проява на конституционните принципи на правовата и социалната държава, както и с принципа на равенство на гражданите пред закона.

„Правова държава“ означава упражняване на държавната власт на основата на Конституцията, в рамките на закони, които формално и материално съответстват на Конституцията, и са създадени за запазване на човешкото достойнство, за постигане на свобода, справедливост и правна сигурност.

В Конституцията не е дефинирано понятието „равностойно обезщетение“, като на законодателя е предоставена възможността в закона да разпише и предвиди механизъм, с който максимално да бъдат защитени интересите на засегнатите от отчуждителната процедура собственици и да бъде постигнат справедлив баланс между публичния и частния интерес.

Основното начало, заложено в разпоредбата на чл. 17, ал. 5 от Конституцията, е възпроизведено в ЗДС. Първоначалните редакции на ЗДС са претърпели през годините изменения, които са последица от търсенето на законодателя на най-рационалното решение на въпроса за вида на обезщетението при принудително отчуждаване на собственост за държавни нужди, за да отговори на конституционната повеля за неговата равностойност.

За да може да се направи преценка дали разпоредбата на чл. 42а, ал. 3 от ЗДС е в съответствие с Основния закон, то трябва преди всичко да се обърне внимание на „равностойното обезщетение“. В търсене на най-адекватния начин за минимално засягане на правата и интересите на собствениците на земеделски земи и горски територии, законодателят целесъобразно е предвидил ал. 2 от чл. 42а от ЗДС да не намира приложение при засягане на множество имоти при отчуждаване на имоти - собственост на едно физическо или юридическо лице, както и на имоти на едни и същи съсобственици, с обща площ над 50 дка..

Предписаният в чл. 42а, ал. 3 от ЗДС ред за обезщетение с равностоеен имот е в съответствие с принципа за ненакърняване правото на собственост и неприкосновеността на частната собственост, прогласени от чл. 17, ал. 1 и 3 от

Основния закон. Действително от тези разпоредби произтича задължението за държавата да гарантира и закриля тези основни конституционни начала. Законодателят е постигнал това, като е създал разпоредбата на чл. 42а, ал. 3 от ЗДС в защита на собствениците на отчуждена земя.

Систематичното място на разпоредбата на чл. 42а от ЗДС е глава трета - Принудително отчуждаване на имоти - частна собственост, за държавни нужди, раздел трети - Обезщетение при отчуждаване на земеделски земи и горски територии от ЗДС.

Още с обособяването в отделен раздел в ЗДС, законодателят е подчертал значимостта на земеделските земи и горските територии.

Аналогично на разпоредбата на ал. 2 от 42а, съгласно която не се допуска имотно обезщетяване, когато отчуждаваният имот е с размери, по-малки от 3 дка за ниви, 2 дка за ливади, 1 дка за трайни насаждения и 1 дка за гора, чиято цел е за минимални размери да не се допуска имотно обезщетяване с оглед запазване на земеделската земя в цялост и ползването ѝ по предназначение, предложеният текст на ал. 3 в чл. 42а е продиктуван именно от множество засегнати имоти на едно физическо или юридическо лице, или на едни и същи съсобственици с обща площ над 50 дка. Съгласно чл. 2 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, земеделски земи по смисъла на закона са тези, които са предназначени за земеделско производство.

С предложеният текст на новата алинея 3 в чл. 42а, се създава възможност за защита в достатъчна степен интересите и правата на собствениците, чрез последващо рационално използване на имотите, съобразно предназначението им на земеделски земи или горски територии, с оглед осъществяваната от тях дейност.

Засягането на множество имоти на едно физическо или юридическо лице, или на едни и същи съсобственици, понякога води до ситуация, в която практически тези имоти стават негодни за ползването им по предназначение. Обосновано тук възниква въпросът по отношение на случаите, в които засегнатата земя е част от традиционната дейност на собствениците, в основата на която са отглеждането на растения върху обработваема земя и на животни в пасища. Засягането на множество имоти на такива собственици с обща площ над 50 дка би лишило същите от обработваема земя, която е в основата на дейността им. Именно тук проличава социалната роля на държавата, възложената ѝ по законов ред за постигане на баланс между обществения интерес и

интересите на отделни граждани и лица, и спазване принципа за пропорционалност на намесата в правото на собственост.

В Решение № 5 от 2018 г. по конституционно дело № 11 от 2017 г. Конституционният съд е приел, че „Макар единствено за обработваемата земя да е изрично посочено в Конституцията, че може да се използва само за земеделски цели, подобна логика е напълно относима и за пасищата и ливадите, чието предназначение като основно национално богатство е да служат за отглеждане на животни.“

Не подкрепяме твърденията, че „Използваният в чл. 42а, ал. 3 от ЗДС критерий „обща площ над 50 дка“ създава възможност за различни тълкувания - дали отчуждаването на тези имоти се налага за изграждането на един национален обект, или трябва да са съседни на отчуждавания имот, или е възможно да са разположени на територията на цялата страна. Това прави изключението формулирано по начин, който залага двусмислие“, тъй като от систематичния прочит на ЗДС се налага изводът, че разпоредбата на чл. 42а, ал. 3 е приложима в рамките на конкретна отчуждителна процедура, обективизирана в административен акт, за който са налице законови изисквания за реквизити. Съгласно чл. 34б и чл. 34в от ЗДС, в решението на Министерския съвет/областния управител се посочват държавната нужда, за която се отчуждават имотите, видът, местонахождението, размерът, цената (размерът на обезщетението) и собствениците на всеки от имотите.

Следва да се има предвид, че за (машабни) инфраструктурни обекти с национално значение процедурите по отчуждаване в повечето случаи се осъществяват поетапно, с отделни (самостоятелни) отчуждителни актове за конкретния подобект.

Не считаме, че разпоредбата на чл. 42а, ал. 3 следва да се разглежда като „изключение на изключението“, както и да се разглежда като принцип, тъй като имотното обезщетяване е възможност, както изрично е предвидено в разпоредбата на чл. 42а, ал. 1.

Не би могло да бъде споделено становището по § 4 от ЗИД на ЗДС, с който се създава ал. 3 в чл. 42а от ЗДС, съгласно което с новата алинея се създава (формира) неравнопоставеност (неравно третиране) между дребните и едрите собственици на земеделски земи и горски територии въз основа на признак имуществено състояние.

В Решение № 10 от 03.12.2009 г. по конституционно дело № 12 от 2009 г. конституционният съд е приел, че Конституцията не дава изчерпателен и системно подреден каталог на различните аспекти, по които законодателната дейност следва да

се осъществява. Те обаче могат да бъдат извлечени от логиката и системата на началата, на които Конституцията се основава. При съставянето на законите в правната държава законодателят трябва да търси решения, които да задоволяват справедливия интерес.

Разпоредбите на чл. 17 от Конституцията задължават държавата чрез законите да гарантира и защитава правото на собственост като основно право на гражданите, както и да зачита неприкосновеността на правото на собственост. Конституцията не забранява, а стимулира естествения стремеж на гражданите към материален просперитет, към запазване на тяхното имущество в условията на пазарна икономика. Източниците са посочени най-общо в Основния закон и са доразвити по-детайлно в отрасловото законодателство. Такива са свободната стопанска инициатива, управяването на свободна професия и др. Изложеното е в съответствие и с други основни принципи, като справедливостта по смисъла на преамбюла на Основния закон, принципа на правната държава по чл. 4, ал. 1, принципа на гарантиране на стопанската дейност при еднакви условия.

В Решение № 15 от 2010 г. по конституционно дело № 9 от 2010 г. Конституционният съд е приел, че в конституционната практика са откроявани случаите на различни и специфични правни режими за отделни видове отношения в частноправното пространство и се прави изводът, че когато за едно и също право или задължение законът предвижда диференциация, това не означава нарушаване на конституционния принцип за равенство пред закона. Диференциацията се основава на определен критерий и на него трябва да отговарят всички субекти от една група. Равенството пред закона не е еднаквост за всички субекти на едно право или задължение. Без диференциация не биха могли да се отчитат обективните и субективните различия, изискващи нееднаква правна уредба, за да се постигне равенство пред закона.

Считаме, че със създаването на ал. 3 в чл. 42а преследваната цел на предложените промени е в пълно съответствие с разпоредбата на чл. 17, ал. 5, чл. 6, ал. 2 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България, както и с разпоредбата на чл. 21 от Основния закон, съгласно която земята е основно национално богатство, което се ползва от особената закрила на държавата, а обработваемата земя се използва само за земеделски цели.

Считаме, че оспорената разпоредба не следва да се раглежда изолирано от конституционният принцип на свободна стопанска инициатива и на определянето на земята като основно национално богатство.

Съгласно чл. 19 от Конституцията инвестициите и стопанската дейност на българските и чуждестранни граждани и юридически лица се закрилят от закона.

Разпоредбата на чл. 42а, ал. 3 е в закрила на стопанската дейност на лица, която преимуществено е свързана с обработваемата земя.

Според чл. 21, ал. 1 от Конституцията земята е основно национално богатство, което се ползва от особената закрила на държавата. Втората алинея гласи, че обработваемата земя се използва само за земеделски цели. Израз на конституционните повели в областта на земеделските имоти е принципът за ограничаване на раздробяемостта им. Той съдейства да се обработват рационално тези имоти съобразно тяхното естество и предназначение.

Това разбиране е традиционно за нашето право. Още от Търновската конституция, която е една от най-демократичните за времето си, законодателите са разбирали значението да се запазва целостта на имотите с оглед на тяхното обработване. В чл. 246 от Закона за наследството от 1890 г. (отм.) е записано, че "трябва да се избягва колкото се може дробенето на целите участъци земя в ущърб на работенето им". Само няколко години след това със закон от 1896 г. е създадена втората алинея, която е категорична и забранява да се делят: "нивите на части, по-малки от три декара - ливадите на части, по-малки от два декара, а гюловете и лозята на части, по-малки от един декар". Тези разпоредби без изменения съществуват до Закона за наследството от 1949 г. (ЗН). С известно изменение те са възпроизведени в чл. 72 ЗН, съгласно който „при съставяне на дяловете не се допуска разделянето на нивите на части, по-малки от 3 декара, на ливадите на части, по-малки от 2 декара, и на лозята и овощните градини на части, по-малки от 1 декар“. Този принцип е възпроизведен и в разпоредбата на чл. 7 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи.

Законодателят е последователен и предвидим в нормативната уредба, която остава в конституционоустановената рамка за особената закрила на обработваемата земя.

Земята е благо от най-висш порядък, основно национално богатство съгласно чл. 21, ал. 1 от Конституцията. Тя се ползва с особената закрила на държавата и обществото, тя е ресурс със стратегическо значение за българската държава.

Принципно положение е, че обработваемата земя се ползва само за земеделски нужди и в случаи на множество засегнати земеделски земи на физически или юридически лица, при които земята би могла на практика да стане негодна за ползване по предназначение, законодателят е разписал възможност, която е съобразена с принципите, заложи в чл. 21 от Основния закон.

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,**

По посочените съображения, не подкрепяме аргументите на президента на Република България за несъответствие на общопризнати норми на международното право и на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи на разпоредбите на § 3, т. 1 относно чл. 39б, ал. 1, т. 1 в частта „или обект с национално значение по смисъла на Закона за устройство на територията“ и § 4 от Закона за изменение и допълнение на Закона за държавната собственост.

МИНИСТЪР:

ПЕТЯ АВРАМОВА

